Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

19. Aarg. Nr. 19. *Den 1. Juli 1870.* Priis: 6 Sk. pr. Exp.

Forsvar for religiøs Frihed.

En Tale, rettet mod Culloms Udkast, holdt i de Forenede Staters Congres's Underhuus i Washington den 23de Marts 1870 af Utahs Delegererede W. H. Hooper.

(Fortsat fra Side 278.)

Angaaende det Punkt, om Polygami med Rette kan betragtes som en Deel af vor Tro og Religion, tager jeg mig den Frihed yderligere at fremsætte, at det er en Sag, som de paagjældende Mænd og Qvinder alene kunne afgjøre hver for sig paa Ære og Samvittighed. Som alt bemærket, er det ikke regnet iblandt hvad der af Nationerne indbyrdes betragtes som Forbrydelse, og som saadan er det ikke optegnet i de Love, som findes mellem Nationerne. For at kunne straffe, maa man først vide, hvori Forbrydelsen bestaaer. Det Folk, jeg hører til, forkynder Polygami som en Deel af deres Religion; hvis de ere oprigtige deri, hvor meget de end ellers ere vildfarne, have de ifølge Grundloven Ret, og for at standse denne Vildfarelse maae I anvende Overbeviisning og ikke Tvang.

Jeg er her for at bevise Sandheden af deres Tro; jeg vil ikke forsøge at overbevise det ærede Huus om Sandheden eller Falskheden deraf, men hvis jeg kan bevise Eder, at de ærlig og oprigtig hylde deres Tro, har jeg naaet min Hensigt.

Det er almindeligt for de Fleste at lære og for Tusinder at troe, at de Sidste Dages Helliges Ledere ere Hyklere og deres Tilhængere enten uvidende og bedragne Mennesker eller Folk, som holde sammen formedelst Virkningen af lav Vellyst. For at gjendrive disse Bagvaskelser kan jeg kun gjøre, hvad de fordums Christne gjorde, henvise til deres Lidelser og Opoffrelser, og jeg vil tilføie, at alle de Vidnesbyrd, som ere afgivne af upartiske Besøgende, stemme overeens i, at fraseet Polygami, som de ansee for at være feilagtigt, ere mine Vælgere ædru, moralske, retfærdige og flittige. Blandt dette Folk, langt fjernet fra Civilisationens Fordærvelse,

finder man et roligt, ordentligt og christeligt Samfundsliv. Vore Byer have ingen Spillehuse, Drikkehuse eller Horehuse, og fra den ene Ende af Territoriet til den anden kunne de Uskyldige ubeskyttede vandre paa enhver Time af Døgnet. Dog skyldes dette ikke et velorganiseret Politi, men et godt Folks Venlighed og christelige Følelser. For at støtte min Paastand om deres Oprigtighed, kan jeg med Tryghed henvise til deres Historie.

Den mormonske Kirke blev oprettet i Byen Fayette i Staten New York i Aaret 1830. I 1831 blev Hovedsædet flyttet til Kirtland i Ohio og mange Missionærer bleve udsendte for at forkynde den nye Religion paa forskjellige Steder i de nordlige Stater, og mange Proselytter samledes til Kirtland, men de vare udsatte for megen Forfølgelse af de omkringboende Folk. Da Land ikke var tilgængeligt for det stærkt tiltagende Antal, bleve de nye Proselytter raadede til at nedsætte sig i Jackson County i Missouri, hvor der var Overflødighed af Land at faae paa billige Vilkaar, og hvor kun faa Nybyggere fandtes. „Mormonerne" bleve snart et lykkeligt og velstaaende Samfund; den samme Drift og Flid, som de nu vise, blev allerede dengang indskærpet dem af deres Ledere. Mange hundrede Tusinde Acres Land bleve kjøbte af Regjeringen, blomstrende Settlementer og smukke Gaarde bleve anlagte og den første Presse i den vestlige Deel af Missouri sat igang. Men vore Folks Velstand opvakte vore Naboers Havesyge; de ryggesløse Mænd paa Settlementernes Grændser, de samme, som senere stiftede Uroligheder paa Grændsen af Kansas, angreb, plyndrede og myrdede vore Folk og drev dem tilsidst fra deres smukke Hjem, som de derefter selv toge i Besiddelse. Mormonerne eie den Dag idag Skjøder paa meget Land i Jackson og tilgrændsende Countyer. Medens disse Uroligheder fandt Sted, bleve Hundreder af Mænd, Qvinder og Børn myrdede eller døde formedelst overordentlige Anstrengelser og det strenge Veirligs Paavirkninger. De forfulgte Flygtninge nedsatte sig senere som Nybyggere i Clay-, Caldwell- og Davis Countyer i Missouri, som da næsten vare ubeboede, og efter faa Aars Forløb anlagde de ved deres Flid ogsaa her blomstrende Byer og opdrættede store Qvæghjorde. De samme Voldsgjerninger, som fandt Sted i Jackson County, gjentoges her; „Mormonerne" bleve drevne fra deres Hjem og disse atter tagne i Besiddelse af Ransmændene, Tusinder Qvinder og Børn bleve huusvilde, og som saadanne et let Bytte for Grændserøverne, og Hundreder omkom af Kulde, Anstrengelse og Sult. Men deres Ledere, inspirerede med en urokkelig Tro, samlede igjen deres adspredte, udplyndrede Tilhængere og førte dem til Illinois, hvor de anlagde Staden Nauvoo.

I flere Aar levede de her i nogenlunde Fred og opbyggede en af de trivеligste og skjønneste Byer i Staten. Saa langt Øiet kunde naae fra Templets Spir, saaes Haver og Gaarde, Møller og Fabrikker, og gode Skoler attesterede det forhen saa forfulgte Folks Flid, Drift og Velstand, hvilket igjen vakte Avind hos de lovløse Mænd i den nye Stat. Uden at gjøre Paastand paa at have en retfærdig Bevæggrund til deres Handlinger, og paa en Maade, som Gouvernør Ford betegner som en evig Vanære for Staten, angreb disse Lovløse „Mormonerne," indtog og plyndrede Byen, jagede Indbyggerne over Missisippifloden, afbrændte deres Huse og myrdede deres Ledere.

Religionsforfølgelsernes Historie kan, saa frugtbar paa Voldsgjerninger og Rædselsscener den end er, ikke opvise Sidestykke til de Optrin, som fandt Sted

under denne sidste Uddrivelse. Gamle Mænd og Qvinder, Syge og Svage, spæde Børn og Saarede bleve drevne ud paa de flade Bredder af Floden for der at omkomme af Sult, medens de kunde see deres forhen saa lykkelige Hjem. Under alt dette ringede de Christnes Kirkeklokker over hele Landet og forkyndte: „Ære være Gud i det Høieste! og Fred paa Jorden! og i Menneskene en Velbehagelighed!" Medens Tusinder samledes i Kirkerne for at høre om Evangeliets Kjærlighed og Tilgivelse, bleve disse stakkels Disciple af den samme Gjenløser udjagede som vilde Dyr, for at omkomme i Sumpe og Moradser. De Herrer sige, at Hykleri og lav Vellyst ere vore Bevæggrunde, uagtet vi have en saadan Fortid at henvise til for at gjendrive disse Beskyldninger! Denne Verden har mange Hyklere og er opfyldt af ugudelige Mænd, men de bære Syndens Frugt og have en anden Fortid end den af mig skildrede, hvis Sandhed Ingen vil kunne nægte.

Det blev forkyndt for Verden, at „Mormonismen" endelig og tilsidst var bleven tilintetgjort. Men alligevel samledes de adspredte Hobe og begyndte en Valfart, som ikke finder sin Lige i Historien, siden Israels Børns Udvandring. De havde ingen Næringsmidler; de vare blottede for denne Verdens Gods; alligevel droge de med høitidelig religiøs Enthusiasme over hidtil ukjendte Ørkener og Bjergkjæder og over Sletter, gjorte usikkre af vilde Mænd, kun lidet mindre grusomme end de hvide Christne, som udbrev dem, for at opsøge et forjættet Land, hvor de kunde dyrke Gud overeensstemmende med deres Samvittigheds Bydende og nyde vor Grundlovs Beskyttelse, der forsvarer denne hellige Rettighed. Pjaltede, udhungrede, usle og med saarede Fødder droge de fremad. Qvinder, som forhen ikke vare vante til at arbeide, gravede i Forening med deres Børn i Jorden efter Rødder til Livets Ophold eller spiste Barken af Træerne eller Dyrehuder. Fra Nauvoo til Salt Lake Dalen, Kjernen af deres forjættede Land — 1500 engl. Mile — findes der neppe paa hele denne forfærdelige Vei een Miil, som ikke gjemmer Støvet af dem, der ere omkomne enten af Nød eller Sygdom eller ere blevne dræbte af de ubarmhjertige Indianere.

Det var paa denne Vandring at en Ordre, udstedt af Regjeringen, fordrede 500 Mand af os for at kæmpe mod Mexico; Befalingen blev strax efterkommet, og de Mænd, som kun havde kjendt grusomme Forfølgelser fra deres Side, som de nu skulde kæmpe for, helligede deres fattige og hjælpeløse Hustruer og Børn til Gud og sig selv til Fædrelandets Tjeneste, efterladende deres Familier til at vandre fremad saa godt de kunde. Disse kjække Mænd bare vort Banner til Ny Mexico og Californien og bleve tilsidst aftakkede i San Diego med særdeles Roes fra deres Officerer, men uden Midler til at vende tilbage til deres Kjære, som de havde efterladt paa Veien lidende og muligviis til senere at omkomme.

Saaledes, Hr. Formand, har dette forfulgte Folk tre Gange før dets Nedsættelse i Utah erhvervet sig et behageligt og triveligt Hjem, omgivet af Industriens og Velstandens Beqvemmeligheder, og tre Gange er det af en grusom og lovløs Pøbel bleven drevet derfra og nedstyrtet i dybeste Armod. Lad det tillige erindres, at i ethvert Tilfælde have disse organiserede Pøbelhobes Ledere lovet Enhver, som vilde fornægte sin Tro, Beskyttelse og Lov til at beholde deres Hjem og Eiendele i Fred, men de forkastede dette fristende Tilbud, thi de vare glade ved at lide for Mesterens Skyld, og hellere end fornægte deres Tro, følte de

med Glæde Savn, og opoffrede Alt, hvad Jorden kunde byde dem, og lede Martyrdøden.

Kan et Samfund af Hyklere fremvise saa glimrende Optegnelser? Hvilken anden christen Sect i Landet kan fremlægge større Beviser paa Oprigtighed eller Opoffrelser for deres religiøse Troes Bestaaen?

For yderligere at styrke min Paastand, at Fleerkoneri er en væsentlig Deel af vor Tro, og at vi ved at fastholde dette Princip, ikke fremhæve noget Nyt angaaende Ægteskab, vil jeg udbede mig Husets Overbærenhed, medens jeg anfører nogle faa Bemærkninger af de talrige Skribenter, som have Vægt og Myndighed i den christne Kirke, og som have opløst og støttet denne Lærdom.

Det være langt fra mig at ville søge at belære det ærede Huus, og endnu mindre den ærede Ordfører for Territoriets Udvalg om Theologi. Hvis der gives nogen Gjenstand, som det ærede Huus sætter Priis paa, saa er det netop Theologien. Jeg har hørt flere Skriftsteder blive anførte og hørt mere om Moralitet her, end noget andet Sted, hvor jeg nogensinde har tjent Fædrelandet, og det er derfor at jeg med Ærbødighed vover at paaminde dette Udkasts Fremhævere om, at Polygami har sin Oprindelse i den hellige Skrift, givet af den største af alle Lovgivere, og ikke alene taalt, men endogsaa udtrykkelig befalet af den Almægtige, hvilket jeg strax skal bevise, hvorimod Monogami, eller det Ægteskabssystem, som mange christne Nationer nu hylde og anerkjende, fik sin Oprindelse fra Grækenlands og Roms gamle Afgudsdyrkere.

Jeg veed, at den Rapport, som ledsager Udkastet, indeholder uhyre Masser af theologiske Læresætninger. Den underretter os om, at Polygami strider mod den guddommelige Hensigt, og omtaler det første menneskelige Pars Ægteskab, samt anfører yderligere Vidnesbyrd fra Bibelen og fra Verdens Historie. Forbigaaende den sidste, som for vidtløftig at gjennemgaae i den nærværende Diskussion, vil jeg, saavidt muligt, henvise til de inspirerede Skribenters samt til mange høitstaaende christne Skribenters Optegnelser og see, hvor langt mit Folk er veget af Sporet ved at følge disse Optegnelser. Med Hensyn til det fremragende Exempel med vore første Forældre, vil jeg kun sige, at Adam ægtede enhver Qvinde, som dengang levede paa Jorden, og vil tage Exempler fra de af hans Efterkommere, som vare meest begunstigede af Gud, hvis Love vare af guddommelig Oprindelse, og hvis Opførsel blev bifaldet eller straffet af ham.

Ved den Tid Reformationen i Tydskland begyndte, nemlig i det 16de Aarhundrede, afholdt de store Reformatorer Luther, Melancthon, Zwingli og Bucer et høitideligt Raad i Wittenberg angaaende det Spørgsmaal: „Strider det mod den guddommelige Lov at en Mand har to Hustruer paa engang?" og kom overeens om, at det ikke gjorde, og stolende paa denne Afgjørelse ægtede Landgrev Philip af Hessen en anden Hustru, medens hans første Hustru levede. Denne Kjendsgjerning staaer optegnet i D'Aubigne's Historie om Reformationen og hos flere andre Forfattere i denne Tidsperiode.

Dr. Hugo Grotius, en navnkundig hollandsk Jurist, Statsmand og Lovkyndig i det 17de Aarhundrede, siger, at „den jødiske Lov tilsteder en Mand at have et Fleertal af Hustruer."

Den velbyrdige John Seldon, en fremragende engelsk Forfatter og Statsmand, Parlamentsmedlem for Lancaster i Aaret 1624 og for Oxford i 1640, siger i sit Værk, „Uxor Hebraica," som be-

tyder „den hebraiske Hustru," at Polygami var tilladt, ikke alene blandt Hebræerne, men ogsaa blandt de fleste andre Nationer paa Jorden, og at Monogami er en moderne og europæisk Skik, som var næsten ukjendt for den gamle Verden."

Dr. Samuel Puffendorf, Professor i Lovkyndighed ved Universitetet i Heidelberg i Tydskland og senere i Lund i Sverrig, som i Slutningen af det 17de Aarhundrede skrev sit store Værk om Naturens og Nationernes Love, siger, at „den mosaiske Lov, saa langt fra at forbyde denne Skik (Polygami) synes paa flere Steder at forudsætte den." Og et andet Sted siger han, med Hensyn til dens Moralitet: „Fædrenes Polygami under den gamle Pagt er et Beviis, som oprigtige Mænd maae tilstaae at være nigjendriveligt."

Den velærværdige Gilbert Burnet, Biskop af Salisbury, Englands Konge Vilhelm den Tredies fortrolige Ven og navnkundig saavel blandt Historikere som Theologer, forfattede et Skrift om denne Gjenstand i Begyndelsen af det 18de Aarhundrede, som omhandlede det Spørgsmaal: „Er et Fleertal af Hustruer i nogetsomhelst Tilfælde lovligt under Evangeliet?" Han siger: „Heller ikke er det (Polygami) nogensteds betegnet som en Plet paa Patriarcherne; Davids Hustruer, og han havde mange, ere af Propheten betegnede som Guds Gave til ham, ja at have et Fleertal af Hustruer var i visse Tilfælde en Pligt under Mose Lov. Naar en Mand døde uden Afkom, skulde hans Broder eller nærmeste Slægtning ægte hans Hustru for at opreise ham Sæd, og Alle vare nødte til at adlyde dette eller blive ansete for vanærede, hvis de nægtede det. Heller ikke gaves der Undtagelser for Saadanne, som allerede vare gifte.

„Heraf kan man med god Grund slutte, at hvad Gud i nogle Tilfælde paalagde sine Tjenere som en Pligt, kan ingenlunde være syndigt i sig selv, thi Gud er hellig i al sin Gjerning.

„Men lad os nu undersøge, om det er forbudt i Evangeliet. Et ligefrem, udtrykkeligt Forbud mod Polygami kan ingensteds findes; derimod forbød vor Herre Skilsmisse, undtagen i Tilfælde af Ægteskabsbrud, tilføiende, at hvo, som forstøder sin Hustru af nogen anden Grund, bedriver Hoer. Saaledes er baade Matthæus', Markus' og Lucas's Vidnesbyrd.

„Men, indvendes der, hvis det altsaa er Hoer at ægte en Qvinde, som uretfærdigt er bleven skilt fra sin Mand, følger saa ikke deraf, at hun maa have samme Ret over Manden til at forbyde ham at røre nogen anden Qvinde. Dette er ogsaa Alt, hvad man med noget Skin af Gyldighed kan fremdrage af det nye Testamente, og dog vil man finde, at det ikke er af stor Vægt, thi man maa erindre, at hvis Herren havde villet ophæve Fleerkoneriet, som i den Tidsalder var saa dybt indgroet i Menneskenes Hjerter, stadfæstet ved ældgammel Vane og deres hæderlige Forfædres Exempel, maatte han have gjort det tydeligt og eftertrykkeligt, og ikke paa saadan en tvetydig Maade, at hans Ord maae drøftes ved Anvendelse af Logiken.

„Heller ikke blive disse dunkle Ord opklarede i nogen af Apostlernes Skrifter. Ord kunne ikke anvendes paa andre Ting end netop den Gjenstand, hvorpaa de ere møntede; derfor kan man i dette Tilfælde, hvor Frelseren saa bestemt sætter sig imod Skilsmisse, aldeles ikke slutte, at det gjaldt Polygami, thi det synes som om dette Emne laa ganske udenfor den Sag, som han ved nævnte Leilighed behandlede.

„Jeg vil derfor til Slutning sige i dette korte Forsvar, hvori jeg har hen-

tydet til mange Ting, hvorom hele Bind kunde skrives: jeg finder ingen Beviser imod Polygami saa kraftige, at de kunne opveie de store og øiensynlige Farer, der hænge over saa mange Tusinder, hvis det ikke tillades."

Hs. Hoiærværdighed Martin Madan, en Slægtning af Digteren Cowper og en fuldendt Lærd, var ansat som Præst ved Asylet for faldne Qvinder i London i Slutningen af det 18de Aarhundrede. Ved hans Iver blev det første Kapel til Brug for de ulykkelige Beboere af nævnte Asyl bygget, og da blev rimeligviis for første Gang i Englands Historie Evangeliet prædiket udelukkende til Belærelse for faldne Qvinder. Det lykkedes ham at vække saa dybtfølt Sympathi for disse Ulykkelige, at han udgav en Bog desangaaende i Aaret 1780, betitlet „Thelyphthora eller Qvindens Ruin, dens Aarsag, Virkning, Følger, Forebyggelse og Lægning," hvilket Lægemiddel han finder er Polygami, hvilket Emne han omhyggeligt behandler i tre Oktavbind. Jeg vil her anføre længere Udtog af dette lærde Værk, som, foruden at det omhandler netop den Sag, vi her have under Drøftelse, vidner om Forfatteres Oprigtighed og Alvor i hans Bestræbelser for at hjælpe de faldne Qvinder og forebygge Andres Ruin.

„Den bedste og eneste Maade, hvorpaa vi i dette Stykke kunne komme efter Sandheden, er, som i alle Sager, der vedrøre Religionen, at lægge al Fordom tilside, fra hvilkensomhelst Kant den end maatte skrive sig, og lade Biblen tale for sig selv. Da vil man see, at trods det sjette Bud tillod Gud selv Mænd at ægte meer end een Hustru, og han kjender unegtelig sit eget Sind, forstaaer sin egen Villie og fatter sine egne Love. Hvis han ikke vilde tillade Ægteskab med flere Hustruer, men derimod forbyde det og standse det, enten ved det sjette Bud eller ved nogen anden Lov, hvor er det da muligt, at han skulde give Love for dets Ordning fremfor Tyveri og Mord? Hvor er det muligt, at han i mindste Maade vilde see gjennem Fingre med det eller opmuntre det ved Mirakler, saasom at gjøre Qvinder, der af Naturen vare ufrugtbare, frugtbare? Han velsignede ovenikjøbet paa en høitidelig Maade Fosteret og erklærede det at være ægtefødt i enhver Henseende. Hvis dette ikke er Tilladelse, hvad er det saa?

„Hvad det Første angaaer, nemlig, at han har givet Love for Polygamiets Ordning, da lad os henvende os til 2den Mose Bog 21, 10., hvor der staaer, at hvis Manden tager sig en anden Hustru, skal han ikke formindske sin første Hustrus Føde, Klæder og Ægteskabspligt; der staaer Intet om, at han synder mod det sjette Bud, som er optegnet i det foregaaende Kapitel. Her forbyder Gud udtrykkelig Manden at forsømme sin første Hustru, end sige at skille sig ved eller forstøde hende, men han bebreider ham ikke som Synd, at han ægter en Hustru til.

„For det Andet. Da Jakob ægtede Rachel, var hun ufrugtbar og forblev saaledes i mange Aar, men dette var ikke som en Straf paa hende af Gud, fordi hun ægtede en Mand, som allerede havde en Hustru. Der siges i 1ste Mose Bog 30, 22., at Gud ihukom Rachel og hørte hendes Bønner og gjorde hende frugtbar; hun undfangede og fødte en Søn og sagde: „Gud har borttaget min Forsmædelse." I Sandhed, dette Skriftsted burde være et tilstrækkeligt Svar til alle dem, der anføre Christi Ord hos Matthæus (19, 5.): „de To skulle være eet Kjød" som Beviis for Polygamiets Syndighed. Lad os opfatte det saaledes som den store Lovgiver selv gjorde, nemlig, at den Qvinde, som ikke er trolovet med nogen

anden Mand, og som med fuld Forstaaelse slutter sig til sit Hjertes Udkaarede — lad hans Stilling være hvad den være vil — de To skulle være eet Kjød. Hvorledes skal man ellers forstaae, at en Qvinde som Rachel, der ægtede Jakob, som allerede havde en Hustru ilive, bad til Gud at velsigne hendes Samliv med ham, og at Gud hørte hendes Bøn, aabnede hendes Liv og borttog hendes Ufrugtbarhed, og saaledes ved et Mirakel borttog hendes Forsmædelse? Vi finde tillige, at Børnene anerkjendtes som legitime og vare Arvetagere i Canaans Land — et uomstødeligt Beviis for, at de ikke vare Bastarder eller fødte udenfor lovligt Ægteskab.

„Vi have et andet tydeligt Exempel paa, at Gud paa en mirakuløs Maade velsignede Polygami i Tilfældet med Hannah. (1. Sam. 1ste og 2det Kap.) Disse Exempler tjene tillige til Beviis for, at i Guds Øine er det andet Ægteskab ligesaa gyldigt og bindende som det første, og om vi forringe dets Værd, er det ligefrem i Strid mod Guds Viisdom.

„For det Tredie. Gud velsignede og anerkjendte Afkommen. Hvor tydeligt er ikke dette fremhævet i Tilfældet med Joseph (1. Mose B. 49, 22—26.) og ligeledes med Samuel. (1. Sam. 3, 15.) Der staaer udtrykkeligt, at en Bastard, eller Søn af en Horeqvinde skulde ikke indkomme i Herrens Forsamling indtil tiende Led. (5te Mose B. 23, 2.) Og dog see vi, at Samuel, et Barn avlet i Polygami, forretter i Herrens Tempel i Silo fra sin Barndom af for Ypperstepræsten Elis Aasyn. Læs hele denne Tildragelse i 1. Sam. 1 og 2 Kap. Hvo tør derfor betvivle Samuels Legitimitet og følgelig Guds Tilladelse til og Velsignelse over Polygamiet? Hvis Ægteskab med den anden Hustru var ugyldigt eller en Overtrædelse af det sjette Bud eller nogen anden af Guds Love, vilde han aldrig have anerkjendt Børnene som legitime, thi et ugyldigt Ægteskab er eensbetydende med intet Ægteskab, og hvor der intet Ægteskab er, kan der aldrig være Tale om Børnenes Legitimitet. Istedetor saadan Velsignelse, som blev Hannah tildeel, vilde man have fundet en Beretning om, at hun og hendes Mand Elkana vare blevne anklagede for Hoer og stenede tildøde, thi dette var Straffen for Hoer. Alle disse Tilfælde bevise klarligen, at Polygami var ikke Hoer for Guds Øine, eller med andre Ord, at han ikke ansaae det som Synd mod det sjette Bud eller den oprindelige Ægteskabsorden.

„For det Fjerde. Der er et Skriftsted i 5te Mose B. 21, 15., som i Et og Alt godtgjør, at Gud tillader Polygami. Hvis en Mand, som har to Hustruer, siges der, elsker den ene og hader den anden, og de begge have født ham Sønner, da skal han, naar Arven skiftes, ikke tilsidesætte den hadede Hustrues Søn, om denne er den Førstefødte, men han skal give ham dobbelt saameget som den anden, „fordi han er hans første Kraft, og ham hører Førstefødselsretten til." Begge Qvinder ere her stillede paa lige Fod i ægteskabelig Henseende; Herren kalder dem begge Hustruer, og han kan ikke feile; hvis han kalder dem Hustruer, maae de ganske vist være det. Hvis den sidst viede Hustru fødte en Søn først, skulde denne Søn arve dobbelt saa meget som den først viedes, hvis denne nemlig blev født bagefter. En saadan Bestemmelse om Arven kunde Gud aldrig fastsætte, hvis han ikke anerkjendte den anden Hustrues Ægteskab for ligesaa gyldigt og helligt som den førstes.

„For det Femte. At sige, at Polygami er syndigt, er at beskylde Gud for at være Ophav til Synd, thi ikke at

forbyde det Onde og endog at fremme det, er at sanktionere det i høieste Grad. Og tør vi sige eller blot tænke saadant om ham, „hvis Dine ere renere end at see Ondt" og hos hvem der ingen Uret findes? Gud forbyde det. (See Hab. 1, 13 og 2. Krøn. 19, 7.)

„Da Gud ved sin Tjener Nathan bebreider David hans Utaknemmelighed mod den Almægtige, gjør han det i følgende Sprog: „Jeg gav Dig din Herres Huus og din Herres Hustruer i dit Skjød, og jeg gav Dig Israels og Judæ Huus, og dersom det var Dig for lidt, vilde jeg lagt Dig saadant og saadant til." (2 Sam. 12, 8.)

„Kan man et Dieblik tro, at Gud vilde give flere Hustruer til David, som allerede havde mere end een iforveien, dersom det var Synd af David at modtage dem? Kan man vel tænke sig, at Gud saaledes vilde krænke sit eget 6te Bud i eet Tilfælde og saa haardt straffe David for at overtræde det i et andet? Af hele den foreliggende Beretning fremgaaer, at David begik en Dødssynd, da han tog en anden levende Mands Hustru, men ikke da han tog Sauls Enker. Derfor fordømmer Guds Lov det første, men ikke det sidste.

„For det Sjette. Da David tog Uriahs' Hustru, blev han strengt revset af Propheten Nathan, men efter Uriahs' Død ægtede han hende, skjøndt han havde andre Hustruer foruden, og Ingen bebreidede ham derfor. Det Barn, som var Frugten af hans ulovlige Omgang med Bathseba i hendes Mands Levetid, slog Herren med sin egen Haand, saa det blev sygt og døde. (2. Sam. 12, 15.) Men Salomon, født af den samme Qvinde, avlet af den samme Mand i polygamisk Ægteskab, anerkjendes af Gud som Davids legitime Søn, og som saadan arvede han Thronen. (1. Kong. 5, 5.) Loven, som udelukker Bastarder eller Horebørn fra Guds Forsamling indtil tiende Slægtled, staaer aldeles i Strid med Salomons Historie, hvor denne udkaaredes af Herren til at bygge Templet, til at bede paa Folkets Vegne samt til at offre i Templet ved dets Indvielse, medmindre Davids Ægteskab med Bathseba var en gyldig Ordinance og Salomon et legitimt Foster af denne Forbindelse, altsaa Polygami ingen Synd og ikke i Strid mod det sjette Bud. Istedetfor at blive tilsidesat, udkaarer Gud netop ham til at bygge Templet, (1. Kong. 8, 19.) hans Bøn bliver hørt og Templet helliget af Herren (9, 3.) og fyldt med saa megen Herlighed, at Præsterne ikke kunde taale det. (8, 11.) Baade Salomon og Samuel staae derfor som urokkelige Beviser for, at Børn, avlede i Polygami, ere ægtefødte og anerkjendte som saadanne af Gud, hvis Domme ere fulde af Ret og Sandhed.

(Fortsættes.)

Skandinaviens Stjerne.

Den 1ste Juli.

Vi optage følgende Artikel om „Herrens Maade at virke paa" fra „Millennial Star."

Vore Ældster gaae ud fra Zion med Livsens Ord blandt Nationerne, men møde allevegne en høi Grad af Ligegyldighed og af og til mere eller mindre aktiv Opposition. Nogle faa Steder falder Sæden i god Grund, hvor den spirer og bærer Frugt. Nogle faa Individer hist og her annamme Guds Tjeneres Vidnesbyrd i Hjertets Oprigtighed, men i de fleste Tilfælde er Lunkenheden og Ligegyldigheden for Livets og Saliggjørelsens Principer saa stor, at det næsten gjør Israels Ældster modfaldne. Den nuværende Tid udmærker sig ikke ved nogen stor Indsamling af Sjæle i Herrens Hjord. Saavel i den nye som i den gamle Verden synes Folk at være blevne trætte af al Slags Religion; den forkastes som et gammelt Klædebon, der er bleven luvslidt, og Alles Evner, Tanker og Opmærksomhed opsluges af Pengebegjærlighed, Embedsjægeri, Politik, Ærgjerrighed, Herskesyge og den ulovlige Tilfredsstillelse af deres Lidenskaber.

Men trods alt dette virker Herren, og hans store og forunderlige Gjerning ruller frem med tiltagende Hurtighed. Omendskjøndt forholdsviis kun Faa adlyde Evangeliet, voxer dog dets Velynderes Tal Dag for Dag. Disse vilde annamme det, dersom det var populairt, ville annamme det, naar det bliver populairt, og ville engang undre sig over, at de ikke annammede det før. Mange af dem, der kaldes oplyste og dannnede i Verden, see med Interesse og Opmærksomhed op til Zion. De forbauses over den tilsyneladende Modsigelse, at et Folk, som de forhen troede stod paa det laveste Kulturtrin, dog lægger de mærkværdigste Karakteertræk for Dagen under Udøvelsen af Principer, der staae i Strid med den nuværende Christenheds Vedtægter og religiøse Theorier. Mange intelligente Mænd spørge sig selv forbauset: „Er det muligt, at Christenheden i disse vigtige Principer har taget feil? Er det muligt, at den civiliserede Verden har været hjemfalden til saa stor en Vildfarelse, som Mormonismens Fremgang synes at antyde?“ Flere af de Lærde begynde at troe, at Christendom og Civilisation ikke ere halvt saa fuldkomne som de tidligere indbildte sig. Hvis Christendommen ikke er fuldkommen, maa den være ufuldkommen; hvis den er ufuldkommen, trænger den til Forbedring, og hvis nu Mormonismen frembringer de gavnlige Resultater, som Christendommen er kommen tilkort med paa det Øiensynligste, da er det tydeligt, at Mormonismen maa være i Besiddelse af disse Kraftens Principer, som Christenheden mangler, og da er det indlysende, at Mormonismen bør ønskes Fremgang for at iværksætte den attraaede Reform, og i Forhold til Menneskenes Sandhedskjærlighed vil den gaae frem.

De Ældstes Vidnesbyrd synes i denne Tid at have ringe Indflydelse, men de udsaae Sæden og i sin Tid vil Høsten komme. De Ældstes Prædiken kan synes at være af ringe Betydning, men Herren forstaaer at virke paa en forunderlig Maade blandt Menneskene, saa at nogle vækkes til dyb og alvorlig Betragtning over hans Gjerning og Evangeliets Virkninger, medens andre opirres til Opposition og Had mod Guds Værk.

Hvis dette Værk beroede alene paa vore Ældsters Dygtighed, vilde det kun gjøre liden Fremgang, men Herrens Handlemaade med de Faa, som det er lykkedes dem at samle ud fra Nationerne til Zion, taler langt høiere til Verden, end alle Brødrenes Prædiken tilsammen. Denne hans Handlemaade lader sig ikke ignorere, men fængsler Alles Opmærksomhed i Verden, saavel de Læges som de Lærdes, de Svages som de Mægtiges. See i hvilken Spænding Mormonismen holder hele

den amerikanske Union for Nærværende, medens to hundrede Ældsters Prædiken iblandt Folket tilsyneladende har havt kun ringe Indflydelse. Unionens Statsmænd drøfte Mormonismen, Aviserne ere fulde af Artikler om den, og Theologerne (deriblandt Præsident Grants Yndling den berømte Dr. Newman indbefattet) diskutere den i deres offentlige Foredrag, ja nogle af dem vove endog at sige, at man bør lade de Sidste Dages Hellige i Fred og ikke forfølge dem for Ting, som aabenbart ere en vigtig Part af deres Religion. Det nuværende Røre i de Forenede Stater gjør mere til at indføre Mormonismen i hver en Familie hiinsides Havet, ja endog i mangt et Huus i Europa, end al vor egen Prædiken og Skriven siden Kirken blev oprettet i disse sidste Dage.

Ankomst af Missionairer.

Ældste P. O. Thomassen ankom hertil fra Utah Søndagen den 12te og Præsident W. W. Cluff Tirsdagen den 21de Juni sidstleden. Vi antage, at de Hellige dele vor Glæde over atter at have disse Brødre i vor Midte, og vi ønske dem paa egne og de Helliges Vegne hjertelig velkommen til Skandinavien.

Bekjendtgjørelse.

Odenses Conference er bleven ophævet. Den Deel af samme, som indbefatter Fyen og Langeland, er bleven tillagt Aarhuus Conference, og det Øvrige, nemlig Lolland, Falster og Møen, er bleven tillagt Kjøbenhavns Conference. Som Følge heraf vil den paa Odenses Conference hvilende Bogsjæld blive transporteret til de ovennævnte Conferencer saaledes, at hver af dem paalægges det Halve.

Endvidere ville Gøteborgs og Norrkøpings Conferencer blive sammenlagte til een, under Navn af Jønkøpings Conference.

Følgende Ældster ere blevne løste fra deres respektive Pladser med Tilladelse ti a reise hjem samtidig med indeværende Aars Emigranter:

Lauritz Larsen, C. D. Fjeldsted, S. Pedersen, M. Mortensen, James Jensen, Carl Larsen, Eric Johan Pehrson, John H. Hougaard og L. P. Borg.

Beskikkelser.

Ældste Jacob H. Jensen til Præsident for Aalborg Conference.

Ældste John Ehrngren til Præs. for Jønkøping Conf.

Ældste Peter Madsen til Præs. for Aarhuus Conf.

Ældste Mons Andersen til Præs. for Christiania Conf.

Ældsterne Søren Christensen Thura, og Michel C. Christensen til foreløbig at arbeide i Aalborg Conference.

Ældste P. O. Thomassen til foreløbig at være Medhjælper paa „Skandinaviens Stjernes" Contoir.

Jesse N. Smith,
Præsident
for den skandinaviske Mission.

Joseph Smiths Levnetsløb.

Novbr. 1841. (Fortsat fra Side 287.)

Byer kunne ikke anlægges uden Huse; Huse kunne ikke bygges uden Materialier, eller beboes uden Indbyggere; Indbyggerne kunne ikke leve uden Føde og Klæder; Føde og Klæder kan ikke faaes uden ved Plantning, Saaening og Fabrikation, saa at Zion og dens Magasiner ikke kunne blive byggede uden ved Midler, Flid og Fabrikanlæg, medmindre Byer, med hvad dertil hører, skulde regne ned til os fra Himlen. Men dette forvente vi ikke, før det Nye Jerusalem skal nedstige, og det vil vare en Tid endnu; det er derfor nødvendigt og overeensstemmende med Guds Villie og Frelsningsplanen i disse sidste Dage, at Brødrene lægge Mærke til alle disse Ting og klæde og smykke sig med deres egne Hænders Arbeide, bygge Huse og beboe dem og beplante Viingaarde og spise Frugten deraf.

Brødre, beder for os og det første Præsidentskab, ja for Folkets Leder, Joseph, at hans Liv og Helbred maa være kostbar i Himlens Øine, indtil han har fuldført det Arbeide, han har paabegyndt; beder for alle Israels Ældster, at de maae være trofaste i deres Kaldelse, og for alle Troens Børn og Enhver, som I pleie at bede for.

Levvel, Brødre; maae Himlens og Jordens Velsignelser blive Eder rigelig tildeel, aandelig og legemlig, i Marken og Forretningerne, paa Land og Hav, i Hjemmet og paa Reise og i enhver Stilling og under enhver Omstændighed, indtil I staae paa Zions Bjerg og gaae ind i den himmelske By, i Jesu Christi Navn. Amen.

Brigham Young,
Heber C. Kimball,
Orson Pratt,
William Smith,
Lyman Wight,
Wilford Woodruff,
John Taylor,
George A. Smith,
Willard Richards.

Nauvoo, Hancock County, Illinois, den 15de November 1841.

Den største Deel af Byen St. Johns i Ny Brunswig og en stor Mængde Fartøier ødelagdes ved Ild.

Onsdag den 17de.

Ældsterne Brigham Young og Willard Richards reiste til La Harpe.

Torsdag den 18de.

Forhandlinger i en Forsamling af Jesu Christi Kirke af Sidste Dages Hellige, afholdt i Ramus den 18de November 1841. Forsamlingen aabnedes med Afsyngelse af en Sang og Bøn af Ældste Brigham Young. Præsidenten tilkjendegav Aarsagen til Sammenkomsten, hvilken var, at tage Alanson Browns, James B. T. Pages og William H. Edwards Sager under Behandling, idet disse Brødre vare anklagede for Tyveri etc. Efterat Vidnerne vare afhørte, vedtoges det eenstemmigt, at nævnte Personer udelukkes af Kirken. Ældsterne Young, Richards, Savage, Gurley m. fl. gjorde derefter passende Bemærkninger i denne Anledning.

Derefter fremførtes en Beskyldning mod Thomas S. Edwards for Overfald, med Tilføiende, at en Arrestordre var udstedt til hans Paagribelse, og imod William W. Edwards, som Medskyldig i denne Forbrydelse. Det vedtoges eenstemmigt, at Thomas S. Edwards og William W. Edwards udelukkes af Kirken, og at denne Forsamlings Forhandlinger bleve offentliggjorte i „the Times and Seasons."

Joel H. Johnson, Præsident.
J. E. Johnson, Skriver.

Lørdag den 20de.

Syv af de tolv Apostler samledes til Raad i Præsident Youngs Huus, angaaende „the Times and Seasons;" de vare ikke tilfredse med den Maade, hvorpaa Gustavus Hills havde varetaget Redaktionen siden Robert B. Thompsons Død.

Søndag den 21de.

Min Broder Hyrum og Ældste John Taylor prædikede.

De Tolv samledes til Raad hos Præsident Young, og Kl. 4 begave de sig til Døbefonten i Templet. Ældsterne Brigham Young, Heber C. Kimball og John Taylor døbte omtrent 40 Personer for de Døde. Ældsterne W. Richards, W. Woodruff og Geo. A. Smith gave Haandspaalæggelse. Disse vare de første Individer, som gjennemgik Ordinancen, Daab for de Døde, i Fonten.

Mandag den 22de.

Følgende Brev fra Ældste Orson Hyde er taget fra „Mill. Star."

„Alexandria, den 22de
Novbr. 1841.

Kjære Broder Parley P. Pratt!

„Da nogle Øieblikke tilbydes mig, vil jeg benytte dem til at tilskrive Dem disse Linier.

„Jeg vil kun sige, at jeg har seet Jerusalem aldeles som det fremstillede sig for mig i Synet. Jeg saae Ingen hos mig i Synet, og endskjøndt Ældste Page blev beskikket til at ledsage mig, var jeg der dog alene.

„Herren skal vide, at jeg har havt haarde Tider og lidt meget, men jeg har ikkedestomindre stor Aarsag til at takke ham for den gode Helbred, jeg fortiden nyder, samt for Udsigten til snart at komme til et civiliseret Land, hvor jeg ikke mere skal see Turbaner og Kameler. Heden er forfærdelig trykkende her og har været det i hele Syrien.

„Jeg har ikke Tid til at fortælle Dem, hvormange Dage jeg har været paa Søen uden Føde, eller hvormange Snegle jeg har spiist; dog, dersom jeg havde

havt nok af dem, havde jeg maaskee været bedre faren. Alt dette har jeg imidlertid underrettet Dem om i mit Brev fra Joppe.

„Jeg har været i Cairo ved Nilen, af den Grund, at jeg ingen direkte Skibsleilighed kunde faae. Syrien er i en frygtelig Tilstand — en Udryddelseskrig føres mellem Druserne og Maroniterne. Medens jeg var i Beirut, stod et Slag i Nærheden af samme mellem Libanons Bjerge, i hvilket 800 Mand faldt. Rov, Plyndring og Mord hører til Dagens Orden. Det er ikke usædvanligt at finde Folk paa Gaderne eller Veiene der uden Hoved. En engelsk Officeer fandt paa sin Reise fra St. Jean d'Acre (eller Akka) til Beirut ti myrdede Personer paa Veien og blev selv taget tilfange, men slap løs ved Paschaens betimelige Indskriden. Enkelthederne ved alt dette har jeg tidligere meddeelt.

„En amerikansk Reisende ved Navn Gager, en presbyteriansk Geistlig, forlod Jerusalem i Selskab med mig. Han var meget daarlig af Guulsot, da vi begave os paa Reisen, og ved Ankomsten til Damiette maatte vi holde sex Dages Qvarantaine, før det tillodes os at seile op ad Nilen. Paa denne Flod blev han meget angrebet af Feber; jeg pleiede ham saa godt Omstændighederne tillode, og da vi ankom til Bulak (Cairos Forstad), lod jeg fire Mand bære ham paa en Bæreseng til den amerikanske Konsul i Cairo. Jeg lod ligeledes al hans Bagage bringe derhen og var behjælpelig med at faae ham i en god Seng, samt skaffede ham en tro arabisk Sygevogterske og en engelsk Læge. Efterat Lægen havde undersøgt hans Sygdom, sagde han, at han havde en høi Grad af Typhus og betvivlede meget, at han vilde komme sig. Under disse Omstændigheder forlod jeg ham for at søge Skibsleilighed til dette Sted. Efter at være gaaet ned i Baaden og var lige ved at støde fra, erholdt jeg Brev fra Doktoren, som meldte, at den stakkels Mr. Gager døde to Timer efter min Bortgang. Han fortalte mig, før vi kom til Cairo, at han var 27 Aar gammel, og at hans Venner boede i Norwich, Connecticut, i Nærheden af New London, husker jeg ret. Jeg havde Meget at skrive om hans Endeligt, hvilket vilde være af Interesse for hans Venner, men min Tid tillader mig det ikke nu.

„Søndag Morgen den 24de Oktober længe før Dag stod jeg op af mit Leie og gik ud af Staden saasnart Portene aabnedes, gik over Kedrons Bæk og besteg Oliebjerget, og der opsendte jeg i høitidelig Stilhed, forsynet med Papir, Blæk og Pen (aldeles som jeg saae det i Synet) følgende Bøn til ham, som lever evig og altid:

„O Du, som fra Evighed til Evighed er uforandret den samme, den Gud, som regjerer i Himlene oventil og styrer Menneskenes Skjebne paa Jorden, vil Du formedelst din uendelige Godhed og Miskundhed nedlade Dig til at høre din Tjeners Bøn, som han paa denne Dag opsender til Dig i din elskelige Søns Jesu Navn her paa dette Sted, hvor Retfærdighedens Sol gik ned i Blod og din Salvede opgav Aanden.

„Tilgiv din Tjener, o Herre, alle hans Feil, Svagheder og Skrøbeligheder, og giv ham Kraft til at modstaae alle fremtidige Fristelser. Giv ham Viisdom og Dømmekraft, saa han kan være bevaret fra det Onde, og giv Du ham Lyst til det Gode. Forleen ham Styrke i Prøvelsens og Modgangens Stund og skjenk ham Naade til at udholde Alt for dit Navns Skyld indtil Enden, da alle dine Hellige skulle hvile i Fred.

„Nu, o Herre, din Tjener har adlydt det himmelske Syn, som Du viste ham i hans Fødeland, og under Beskyttelse af

din udrakte Arm er han lykkelig ankommen til dette Sted for at hellige og indvie dette Land til Dig for Indsamlingen af Judæ spredte Levning, overeensstemmende med de hellige Propheters Spaadomme, ja for at indvie Jerusalem til Gjenopbyggelse, efterat det saalænge har været nedtraadt af Hedningerne, og til Opførelsen af et Tempel til dit Navns Ære. Evig takket være Du, o Fader, Himmelens og Jordens Herre, at Du har beskjærmet din Tjener mod Havets Farer og de Plager og Straffedomme, som have bragt Landet til at sukke. Menneskenes Ondskab har Du ligeledes holdt i Ave, og din beskyttende Varetægt har været mig, din uværdige Tjener, tildeel ved Dag og ved Nat. Modtag derfor, o Herre, et taknemmeligt Hjertes Offer for alt Godt, som jeg hidindtil har nydt, og øv fremdeles Barmhjertighed og Miskundhed mod en hjælpeløs Orm i Støvet.

„Du gjorde Pagt med Abraham, din Ven, og fornyede den med Isaak og bekræftede den ved Jakob med en Eed, at Du ikke alene vilde give dem dette Land til evig Eie, men at Du tillige vilde ihukomme deres Sæd evindeligen. Abraham, Isaak og Jakob have for længe siden lukket deres Øine i Døden og gjort Graven til deres Bolig. Deres Børn ere spredte rundt omkring blandt Hedningenationerne som Faar uden Hyrde, men imødesee endnu Opfyldelsen af de Forjættelser, Du har givet dem; ja selv dette Land, der engang frembragte Naturens rigeste Skatte, og saa at sige flød med Mælk og Honning, er i en vis Grad bleven hjemsøgt med Ufrugtbarhed og Goldhed, siden det drak af Morderhænder hans Blod, hos hvem der ikke fandtes Synd.

„Tilsted derfor, o Herre, i din elskelige Søns Jesu Christi Navn, at Ufrugtbarheden maa borttages fra dette Land, og lad sprudlende Kildevæld vande dets tørre Jordbund. Lad Viinranken og Oliventræet frembringe i deres Styrke, og Figentræet blomstre; lad Landet blive saare frugtbart, naar dets retmæssige Eiere have taget det i Besiddelse; lad det paany bugne af Overflod, til Mættelse og Vederqvægelse for sine hjemvendende forlorne Sønner, der besjæles af Naadens og Bønnens Aand; lad Skyerne skjenke det Kraft og Rigdom og lad Markerne smile i Overflødighed; lad Flokkene og Hjordene mangfoldigen formeres paa Bjergene og Høiene, og lad din uendelige Godhed beseire dit Folks Vantro. Borttag deres Steenhjerter og giv dem Kjødhjerter istedet, og maa din Naades Sol adsprede det kolde Mulm og Mørke, som har omtaaget deres Horizont. Beväg dem til at samles i dette Land ifølge dit Ord; lad dem komme ligesom Skyer og som Duer til deres Vinduer; lad Nationernes store Skibe føre dem hid fra fjerne Øer; lad Konger blive deres Fosterfædre og lad Dronninger med moderlig Ømhed aftørre Sorgens Taarer af deres Kinder.

„Du, o Herre, rørte engang ved Cyrus's Hjerte og bevægede ham til at gjøre Jerusalem og hendes Børn Godt; inspireer ogsaa nu Kongernes og Magthavernes Hjerter til at see paa dette Sted med venligt Øie, og indgiv dem det Ønske at see dine retfærdige Ønsker udførte. Lad dem forstaae, at det er din velbehagelige Villie at gjenoprette Riget for Israel, at hæve Jerusalem til dets Hovedstad og gjøre dets Folk til en selvstændig Nation med din Tjener David, en virkelig Efterkommer af gamle David, til deres Konge.

„Lad den Nation og det Folk, som virker til Gavn for Abrahams Børn og Jerusalems Opbyggelse, finde Naade for dine Øine; lad ingen Fjende overvinde dem, og lad ingen Hunger og Pestilentse hjemsøge dem, men lad Israels Herlighed overskygge dem og den Høiestes Kraft be-

støtte dem, medens de Rige eller Folk, som ikke tjene Dig i dette herlige Værk, maae gaae tilgrunde ifølge dit Ord: „Thi hvilket Folk og Rige, som ikke vil tjene Dig, skal fordærves."

„Endskjøndt din Tjener nu er fjernt fra sit Hjem og fra det Land, han vædede med sine første Taarer, erindrer han dog, o Herre, sine Venner der, og sin Familie, som han forlod for din Skyld. Om end Armod og Mangel maatte være vor jordiske Lod, skjenk Du os dog en uvisnelig Arv, hvor Møl og Rust ikke kan fordærve, og hvor Tyve ikke kunne gjennembryde og stjæle.

„Lad dem, som i din Tjeners Fraværelse have fødet, klædet eller begunstiget hans Familie, eller som herefter maatte gjøre den Godt, lad dem ikke miste sin Løn, men lad din bedste Velsignelse være dem tildeel og lad dem faae en Arv i dit Rige, naar Du kommer for at herliggjøres blandt dette Folk.

„See ligeledes i Naade til alle dem, ved hvis Gavmildhed jeg sattes istand til at naae dette Land, og lad dem ikke blive forglemte paa hiin Dag, da Du belønner Alle efter deres Gjerninger, men lad dem i rette Tid nyde Herlighed i de Boliger, som Jesus gik hen for at berede. Velsign i Særdeleshed den Fremmede i Philadelphia, hvem jeg aldrig har seet, men som sendte mig Guld med det Ønske, at jeg skulde bede for ham i Jerusalem. Lad Velsignelser tilstrømme ham, o Herre, fra en uventet Kilde, og lad hans Forraadshuus blive overflødigen forsynet, ja lad ikke alene Jordens kostelige Ting vorde ham tildeel, men lad ham findes blandt deres Tal, til hvem der skal siges: „Du har været tro over Lidet, jeg vil sætte Dig over Meget."

„Og nu, o himmelske Fader, beder jeg Dig i Jesu Christi Navn at ihukomme Zion med alle hendes Staver og alle hendes Forsamlinger. Hun er svarligen bleven slaaet og trænget, hun har sørget, hun har grædt, hendes Fjender have triumpheret og have sagt: „Hvor er din Gud?" Hendes Præster og Propheter have sukket i Jern og Lænker bag skumle Fængselsmure, medens Mange bleve ihjelslagne, som nu slumre i Dødens Arme. Hvorlænge, o Herre, skal det Onde triumphere og Synden gaae ustraffet?

„Reis Dig i din Vældes hele Majestæt og blot din Arm til dit Folks Forsvar. Giv dine Børn Opreisning for deres Forurettelser og omvend deres Sorg til Glæde. Gyd Lysets og Kundskabens, Naadens og Viisdommens Aand i hendes Propheters Hjerte, og iklæd hendes Præster med Saliggjørelse; lad Lys og Kundskab trænge seirrigt frem gjennem Mørkets Riger, og lad de Oprigtige af Hjertet flokke sig til hendes Banner og berede sig til at møde Brudgommen.

„Lad din specielle Velsignelse hvile over din Kirkes Præsidentskab, thi mod dem ere Fjendens Pile rettede. Vær Du deres Sol, deres Skjold, deres Taarn og deres Tilflugt, og vær i Nødens og Farens Stund rede til at hjælpe dem. Beskjærm ligeledes de Tolvs Qvorum, thi Du kjender, hvilke Hindringer vi have at bekæmpe, hvilke Fristelser vi ere udsatte for og hvilke Savn vi maae lide. Giv os derfor Kraft ifølge vort Behov og styrk os til at bære et sanddru Vidnesbyrd om Jesus og hans Evangelium, til at udføre med Troskab og Ære den Gjerning, Du har anbetroet os, og forund os derefter en Plads i dit evige Rige; ja, lad denne Velsignelse vorde alle dine trofaste Tjenere og alle trofaste Medlemmer i din Kirke tildeel. Og al Ære og Herlighed ville vi tilskrive Gud og Lammet evindeligen. Amen!"

„Paa Toppen af Oliebjerget opreiste jeg ifølge gammel Skik en Steendynge som

Vidnesbyrd; og paa den Høi, som fordum kaldtes Zions Bjerg, hvor Templet stod, opreiste jeg en anden og benyttede min Stav overeensstemmende med Forudsigelsen, der udtaltes paa mit Hoved.

„Jeg har truffet mange Jøder, som lytte paa mig med spændt Opmærksomhed. Tanken om at gjenindsætte Jøderne i Palæstina vinder mere og mere Udbredelse i Europa Dag for Dag. Jerusalem er godt befæstet og har mange Kanoner paa sine Mure. Muren er ti Fod tyk paa de meest blottede Sider og fire eller fem Fod, hvor Skraaningen næsten er lodret. Indbyggernes Antal udgjør ca. 20,000, hvoraf omtrent 7000 ere Jøder, Resten fornemmelig Tyrker og Armeniere. Mange aldrende Jøder begive sig derhen for at døe, og mange komme fra Europa til denne østlige Verdensdeel. Det store Hjul er øiensynlig i fuld Fart, og den Almægtige har erklæret, at det skal fortsætte sin Gang.

„Jeg har ikke Tid til at omtale alle Enkelthederne denne Gang, men vil i Korthed sige, at min Mission har været kronet med fuldkommen saameget Held, som jeg kunde vente.

„Jeg staaer nu i Begreb med at tage med et smukt Skib til Triest, og vil derfra begive mig til Regensburg, hvor jeg agter at publicere vor Tro og Lærdom i det tydske Sprog. Jeg har dem, som ere villige til at hjælpe mig.

„Jeg sender Dem dette Brev med Capitain Withers, en Englænder, som gaaer direkte til England med det orientalske Dampskib. Han er ligeledes kommen fra Jerusalem i Selskab med mig. Havde jeg Penge nok, kunde jeg let fristes til at benytte samme Leilighed til England, men dette maa jeg opgive.

„Ved Modtagelsen af dette Brev ønsker jeg, De strax vil skrive mig til i Regensburg, Baiern. Har De hørt Noget fra min Familie, da vær saa god at underrette mig derom.

„Modtag min kjærlige Hilsen til Dem selv med Familie, Brødrene Adams, Snow og alle de Hellige i England.

„Maa Naade og Fred fra Gud vor Fader og fra vor Herre Jesus Christus være Eder Alle tildeel fra nu af evindeligen. Amen.

„Deres Broder i Christo
Orson Hyde."

(Fortsættes.)

Indhold.

Kjøbenhavn

Udgivet og forlagt af Jesse N. Smith.

Trykt hos F. E. Bording.